

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

WPU 1989/1

UITSpraak

in het geding tussen:

Th.M. H., te D., eiser,

en

het bestuur van de BV voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel en Vrije Beroepen, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Onder dagtekening 30 maart 1989 heeft gedaagde aan eiser kennis gegeven van zijn beslissing eiser niet-ontvankelijk te achten in zijn verzoek om uitreiking van een voor beroep vatbare beslissing, verband houdende met de inhouding van premies ingevolge de sociale-verzekeringswetten op de met ingang van 7 juni 1988 aan hem toegekende uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: WAO). In die beslissing heeft gedaagde onder meer overwogen:

'In de Wet Premieheffing over uitkeringen, van 18 december 1986, Stb., 639 van 29 december 1986, is onder meer bepaald, dat over een uitkering krachtens de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) premie over de Sociale Verzekeringswetten moet worden geheven. Voorts is in de WAO bepaald, dat voor de toepassing van deze wet mede als werknemer wordt beschouwd degene die op grond van de verplichte verzekering ingevolge deze wet uitkering ontvangt en derhalve verplicht verzekerd is ingevolge de bepalingen van deze wet. De bedrijfsvereniging die de wao-uitkering betaalbaar stelt wordt als werkgever beschouwd en is gehouden zowel de door de werknemer als de door de hem zelf verschuldigde premie aan de bedrijfsvereniging te betalen. Aan de werkgever wordt desverlangd een voor beroep vatbare beslissing, welke betrekking heeft op de verschuldigde premie, uitgereikt. Een en ander betekent dat de wet ons niet de bevoegdheid geeft om aan u als werknemer een voor beroep vatbare beslissing met betrekking tot de ingehouden premie uit te reiken, zodat u naar het oordeel van het bestuur van de bedrijfsvereniging in uw verzoek niet-ontvankelijk bent.' De Raad van Beroep te 's-Hertogenbosch heeft bij uitspraak van 20 september 1989 het door eiser tegen die beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard voor zover het betreft eisers vorderingen met betrekking tot de premieheffing en niet-ontvankelijk verklaard voor wat betreft eisers vordering tot toekenning van een toeslag.

Eiser is van die uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. In het beroepschrift met bijlagen zijn de gronden voor het hoger beroep uiteengezet.

Bij schrijven van 5 april 1990 heeft eiser de beroepsgronden nader toegelicht.

Het geding is, gevoegd met een ander geding tussen partijen, bij de Raad geregistreerd onder nummer AAW/WAO 1989/1428, ter behandeling aan de orde gesteld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 28 februari 1991, waar partijen - na kennisgeving - niet zijn verschenen.

II. MOTIVERING

Bij de Wet van 18 december 1986, Stb. 639 (Wet Premie-heffing over uitkeringen), ingevoerd per 1 januari 1987, is in de Coordinatiewet Sociale Verzekering (hierna: CSV) een nieuwe bepaling - art. 3a, tweede lid - opgenomen, inhoudende dat de werknemer die een uitkering op grond van de Ziektewet (hierna: ZW), de WAO, of de Werkloosheidswet (hierna: WW) ontvangt, geacht wordt tijdens de duur van die uitkering tot het uitvoeringsorgaan in dienstbetrekking te staan. Bij gelijke wet zijn in de ZW, de WAO, en de WW bepalingen opgenomen, inhoudende dat de uitkeringsgerechtigde als werknemer wordt beschouwd en het uitvoeringsorgaan/de bedrijfsvereniging als werkgever.

Met deze wijzigingen is per 1 januari 1987 integrale premieheffing over loondervingsuitkeringen gerealiseerd - over uitkering ingevolge de ZW was premieheffing reeds per 1 mei 1985 gerealiseerd - en is de systematiek van de CSV op uitkeringen ingevolge de ZW, de WAO, en de WW van toepassing geworden.

Gedaagde heeft eiser niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek om uitreiking van een voor beroep vatbare beslissing, welke betrekking heeft op de over zijn WAO-uitkering verschuldigde premies. Anders dan de eerste rechter, is de Raad van oordeel dat gedaagde ten onrechte tot deze beslissing is gekomen.

De Raad heeft daartoe het volgende overwogen.

De eerste rechter heeft zijn oordeel gebaseerd op art. 87, tweede lid, WAO, welk artikel slechts voor de werkgever de mogelijkheid opent een beslissing te vragen, welke betrekking heeft op verschuldigde premies.

De Raad is echter van oordeel dat genoemd artikellid geen betrekking kan hebben op de onderhavige situatie. Dit wordt reeds geadstrueerd door het feit dat gedaagdes zienswijze er toe zou leiden dat i.c. slechts de bedrijfsvereniging als werkgever een beslissing zou kunnen vragen over de door (het bestuur van) diezelfde bedrijfsvereniging vastgestelde en ingehouden premies. De Raad is van oordeel dat eisers verzoek een verzoek is om een beslissing met betrekking tot de (vaststelling van de) hoogte van zijn WAO-uitkering - inclusief het bruto/netto traject - en de uitbetaling daarvan. Naar het oordeel van de Raad valt de gevraagde beslissing onder art. 87, eerste lid, WAO, inhoudende dat aan een belanghebbende schriftelijk kennis wordt gegeven van een beslissing 'verband houdende met het recht op en de uitbetaling van arbeidsongeschiktheidsuitkering'.

De Raad ziet er niet aan voorbij dat dit standpunt ertoe leidt dat enig verschil in benadering kan ontstaan tussen de situatie waarin premie wordt ingehouden over uitkeringen, in welk geval de uitkeringsgerechtigde op een - door de rechter ingevolge de Beroepswet te toetsen - voor beroep vatbare beslissing aanspraak kan maken, en de situatie waarin sprake is van ander 'loon' - zijnde geen uitkering - ingevolge de CSV, in welk geval de werknemer die bezwaar heeft tegen premie-inhoudingen door zijn werkgever de kantonrechter zal moeten adieren met een vordering uit hoofde van zijn arbeidsovereenkomst.

De Raad acht deze omstandigheid echter niet van dusdanig belang dat in andere zin beslist zou moeten worden, aangezien de situatie waarin de uitkerende instelling op grond van wetsduiding als werkgever is aangewezen immers wezenlijk verschilt van 'normale' arbeidsverhoudingen. Naar het oordeel van de Raad verdient het ook alle aanbeveling dat geschillen omtrent (uitbetaling van) uitkeringen geconcentreerd zijn/blijven bij de rechter ingevolge de Beroepswet, waartoe, zoals hiervoor is overwogen, art. 87, eerste lid, WAO een

volledige rechtsbasis geeft. Voor een incidentele doorbreking van een door een algemene, duidelijke scheidslijnen trekkende bepaling ten faveure van rechtzoekenden, respectievelijk de rechter ingevolge de Beroepswet ziet de Raad in een geval als het onderhavige geen plaats.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, heeft de eerste rechter het door - thans - eiser ingestelde beroep - in zoverre - ten onrechte ongegrond verklaard, zodat de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing vernietigd dienen te worden.

De Raad ziet geen reden gedaagde op te dragen een nieuwe beslissing te nemen, aangezien uit de bestreden beslissing naar voren komt dat gedaagde zich op het standpunt stelt dat hij terecht premies heeft ingehouden over eisers uitkering en de door eiser tegen de hoogte van de uitbetaling van zijn WAO-uitkering aangevoerde grieven niet kunnen slagen. De bezwaren van eiser richten zich in feite veeleer tegen de wettelijke bepalingen op grond waarvan de premieheffing over eisers WAO-uitkering heeft plaatsgevonden.

Eisers niet dan wel nauwelijks onderbouwde beroep op art. 26 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten kan daarbij geen doel treffen. De Raad is niet gebleken van een door dat artikel niet toegestaan onderscheid.

Het staat de Raad voorts niet vrij de toepasselijke wetsartikelen, omdat zij zijn neergelegd in wetten in formele zin, te toetsen aan de Grondwet of algemene rechtsbeginselen. Evenmin mag de Raad deze artikelen op hun innerlijke waarde beoordelen.

Aangezien de Raad ook overigens niet gebleken is dat gedaagde op onjuiste wijze toepassing heeft gegeven aan de bepalingen inzake de premieheffing over uitkeringen, ziet de Raad geen reden gedaagde ter zake het nemen van een nadere beslissing op te dragen, doch zelf te dezen in de zaak te voorzien.

De eerste rechter heeft eisers verzoek tot toekenning van een toeslag op zijn uitkering niet-ontvankelijk verklaard. Eiser heeft tegen dit onderdeel van de aangevallen uitspraak geen hoger beroep ingesteld, zodat de Raad zich hierover niet behoeft uit te laten. Gelet op het vorenstaande alsmede op art. 80a, vijfde lid, van de Beroepswet beslist de Raad als in rubriek III van deze uitspraak is aangegeven.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak voor zover in hoger beroep aangevochten, alsmede de bestreden beslissing;

Bepaalt dat gedaagde terecht tot premievaststelling over eisers WAO-uitkering is overgegaan;

bepaalt dat gedaagde aan eiser op grond van art. 80l, vijfde lid, Beroepswet, het zowel in het geding in eerste aanleg als in hoger beroep gestorte griffierecht ad f 75 in totaal vergoedt.

10 april 1991